þessi þeir gáðu áþann, enn at minsta kosti þeskaw
gáðna leitka; og neinðan á sjeðhenn mætun at sá þeim ik,
hann sem sno upprjenmaw kann at njóta, — enn þjeð njó
-þið þeirna himmeiðen graðan, en þjeð stríðið hjernane-
-igin mið hæminn og ábalðinn náttúrunnar hungamm istrn.
Það en og náttúrlegun samleikna, at ef náttúrunni er ek
-ki stjórnað með kunnáttu, verða áðeseir hennar einkes-
-inði — bæði náttúran — d: gjörningar inni manninnum —
og hin í kringumm manninn, með sjerkji og helgni kneikn.
Og það en þriðji samleikan istan í vöðinni hjer, at sá sem
heðan áneyja at læri, og áðaun afdrigt, sínir at hann
en nisnaðinn í hennuntneyzju; — þú líka mo sá jeg það,
at það sem mann kneikn á í eiki, heðka þeir oftast eyg
í hnotu? — þú líka sá jeg það manysinnis, at þeir mi
-tha at þleini minnum, þinir það sem þeir bóðu þáðun
heldan enn þinir það en ujeð náðnum þeim inn í líf'
-inn. Hlæshaðu á það gáðnum mínn! at: hnossa miss sem
þú þrikist vera inn hlæðinn, þú tuðaðu samt inn þinn
hannum hóðnheya; og segðu samleikann sem þú væst
hini missa djarfleya, hallmannleya, ósmekkleya, ún hnðsni;
enn líðan, sem samnan Ásgeðingur, sníðir samleikann
með sjerkji gnots og niðsnnar og þú náttúrleya með sjerk
-ingsins — þú sjerkingnum gjeðnr ekkji einsit ún sníðs-
-af sjerkingji, sjást líðan líðni háðnd Ásgeðingum sjerk-
-ingarna, allna alda, láingnísaðan en nakkensinni nan
þeðdnr af hann; og éins nar hann í ásþráttann og leis
-kinn, ujgrá þinningnum og ujpgátanunum og þegnd.
Þú sagði Ásgeðingunum C., at það ndni bæta at nenn áþ
eðdnr, enn áþneðdnr, og það en grundlag sannindi, éins
og nan nan á af þeim mann, sem allna nan nísaðan þeð
-dnr af hann; eða nan nakkenn talandi, lesandi, skrif-
-andi, þegan hann nan þeðdnr, éins og hann? als einkji.
Hvað en ásþráttúrlegt, af þetta nán það ekkji? Hvað
en það sem hjemdi en áunáðnlegt? Og þetta nan hnnnna
heðdnr ekkji áunáðnlegt, og þetta gjemdi hann, og það mið
-na mannig, at þetta en samleikenn, og það sjá og mið
-na líka allri samtjeða hnnnnm, og tnúa þú, at það en og
nan og nandnr ásþráttúrlegt, og það nan hjemd sem gjemdi
það, af þeim hann eðlaði at gjema mikkið með líðna,
enn þeim sem nann nas djarfir, at hindra stórt líð,
og nas gatt, eða sama sem taka af hjemdi nóðin og líðna,
þeim meiga nana sig saðna, á nannangnið eikji þtaðnðnn,
þú þeim líka bónðn og þúða líðna ákomm skjelkingnnm